EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

El Cul del Pou | Llum Degàs | Actualitzat el 16/10/2020 a les 13:06

?Amor salvatge

Il·lustració: Laura Estrada.

Durant els quinze anys que va viure a tocar del Convent de Santa Clara, mai no va veure entrar ni sortir cap monja d'aquell espai sagrat. Ni en va veure cap quan, acompanyant la seva mare a dur-hi cistelles d'ous i tomàquets, calia fer-les passar a través d'un torn encastat a la paret, a l'altra banda de la qual, en acabar la giravolta, se sentia una veueta que els encomanava a la santa. A la sortida, els companys de carrer, tan encuriosits com ell pel que es coïa darrere aquells murs, volien que els ho expliqués tot i quedaven decebuts quan no sentien el que esperaven sentir. I és que la ignorància no fa sinó alimentar la fantasia. Sobretot en èpoques fosques i en edats tendres. Hi havia qui no es creia que fossin monges. Les monges eren als hospitals, a les escoles i a les germanetes dels pobres. Per força havien de ser dones rebutjades per la societat i recloses contra la seva voluntat. O bé perquè havien infantat sense ser casades o bé perquè els agradaven altres dones, sospita que lubrificava el fantasieig dels adolescents. Qui els havia de dir a aquells marrecs que al cap dels anys, aquelles dones, invisibles per als ulls de la gent, s'exposarien a les mirades del món sencer, movent-se al ritme d'una cançó de "pop-reggae", titulada "Amor salvatge". Qui els havia de dir aleshores en aquella colla de genolls pelats que les bones dones ho farien per conscienciar la gent no només de la fam dels negrets de l'Àfrica, sinó a favor dels famolencs d'aquí, alguns dels quals són fills i nets d'aquells marrecs fantasiosos.